

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 26 maja 2020 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **M. G. O.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.

z powodu kasacji obrońcy skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 26 września 2019 r., sygn. akt V Ka (...), zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 26 września 2018 r, sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1) **oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) **zwolnić skazanego od kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 26 września 2018 r. (sygn. akt. II K (..)) M. O. został uznany winnym czynów z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności. Wyrok ten został zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 11 lipca 2019 r. (sygn. akt V Ka (...)) jedynie w zakresie wymiaru kary łącznej (obniżono karę do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności).

Od powyższego prawomocnego wyroku kasacje wniósł obrońca skazanego, zarzucając przedmiotowemu orzeczeniu:

„ 1. W zakresie czynu nr 1:

a. *Rażące naruszenie prawa materialnego, tj. art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k., polegające na ich błędnym zastosowaniu, bowiem z ustaleń faktycznych nie wynika, aby oskarżony posiadał wiedzę o dokładnym przebiegu zdarzenia drogowego, w którym nie brał osobistego udziału, nieautentyczności przedłożonych przez niego faktur VAT wystawionych przez K. D. , które były wystawione jako autentyczne przez osobę podającą się za K. D.;*

2. W zakresie czynu nr 2:

a. *Rażące naruszenie prawa materialnego, tj. art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. polegające na ich błędnym zastosowaniu, poprzez przyjęcie, że skazany wnosząc pozew o zapłatę do Sądu Rejonowego w Ł. przeciwko ubezpieczycielowi miał świadomość o nieautentyczności przedkładanych dokumentów w postaci faktur VAT wystawionych przez osobę podającą się za K. D. , podczas gdy z materiału dowodowego taka okoliczność nie wynika;*

3. W zakresie obu czynów:

a. *Rażące naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 424 § 1 pkt 1 i 2 i art. 457 § 3 k.p.k., mające wpływ na treść orzeczenia, a polegające na zaniechaniu przez Sąd Okręgowy wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przyczyn, z powodu których Sąd ten nie dopuścił i nie przeprowadził wnioskowanych dowodów wskazanych przez oskarżonego w pkt III apelacji, które to dowody były istotne dla prawidłowego rozpoznania sprawy;*

b. *Rażące naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 427 § 3 k.p.k. w zw. z art. 452 § 2 k.p.k. mające wpływ na treść orzeczenia, a polegające na oddaleniu wniosków dowodowych, wskazanych w pkt III apelacji oskarżonego, które miały istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku i nie wskazane w uzasadnieniu tego wyroku przyczyn, jakimi kierował się Sąd II instancji oddalając te wnioski dowodowe;*

c. *Rażące naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 4, 5 § 2, 7 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. i art. 458 k.p.k. poprzez oparcie orzeczenia o niekompletny materiał dowodowy i tłumaczenie niedających się usunąć wątpliwości w zakresie wzajemnie wykluczających się zeznań D. S. , P. S. i wyjaśnień M. O. , w powiązaniu z opinią biegłego w zakresie ruchu drogowego co do przebiegu zdarzenia drogowego, na niekorzyść oskarżonego;*

d. *Rażące naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 4, 5 § 2, 7 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. i art. 458 k.p.k. poprzez oparcie orzeczenia o niekompletny materiał dowodowy i tłumaczenie niedających się usunąć wątpliwości, w zakresie w jakim biegła grafolog wskazała wydając opinię na podstawie niewiarygodnych kopii dokumentów w postaci oświadczenia o zdarzeniu drogowym, potwierdzenia okoliczności zdarzenia, umowy sprzedaży pojazdu, że podpisy o treści D. S. nie zostały nakreślone przez D. S. , przy braku oryginałów dokumentów, na niekorzyść oskarżonego M. O. .”*

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o:

„1. *Uchylenie orzeczenia o karze łącznej;*

2. *Uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Ł. V Wydział Kamy Odwoławczy z dnia 11 lipca 2019 r., V Ka (...) i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego w Ł. II Wydział Kamy z dnia 26 września 2018 r., II K (...) w całości i uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu czynów, ewentualnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ł. .*

3. *Z ostrożności procesowej, na wypadek oddalenia kasacji o nieobciążanie oskarżonego obowiązkiem uiszczenia opłaty sądowej od kasacji w całości, bowiem nie jest on w stanie ponieść w/w kosztów.”*

W odpowiedzi na przedmiotową kasację Prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Pierwsze dwa zarzuty nie dotyczą w istocie naruszenia prawa materialnego, lecz „atakują” ustalenia faktyczne stanowiące podstawę późniejszej subsumcji pod poszczególne przepisy prawa materialnego. Dotyczące ich uzasadnienie kasacji na s. 4-5 prezentuje jedynie odmienną wersję wydarzeń, nie odnosząc się do ewentualnych rażących błędów w procesie gromadzenia dowodów i ich oceny. Z kolei na s. 6 uzasadnienia skarżący forsuje jedynie tezę, iż nie udowodniono ostatecznie, że sprawca miał zamiar doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem ubezpieczyciela. Brak tam jednak argumentów nawiązujących do realiów sprawy i wykazujących rażące błędy Sądu odwoławczego. Skarżący zdaje się wciąż pozostawać na etapie kwestionowania ustaleń faktycznych przed Sądem I instancji, co nie stanowi dopuszczalnego zarzutu kasacyjnego.

Przyjmując zaś, że formalnie zarzut z pkt 1 a i b obejmuje naruszenie przez Sąd odwoławczy wskazanych w tych punktach przepisów prawa materialnego, to zarzut ten nie ma charakteru kasacyjnego, bowiem Sąd odwoławczy nie stosował tych przepisów prawa. Zmiana wyroku sądu I instancji ograniczyła się bowiem wyłącznie do modyfikacji kary łącznej. Sąd odwoławczy nie dokonywał więc ani kwalifikacji prawnej czynów, ani też nie wymierzał kary na podstawie przepisów Kodeksu karnego wskazanych w kasacji.

Rację ma Prokurator, gdy podnosi sprzeczność i wzajemne wykluczanie się zarzutów z pkt 3 lit a i b. Ze jednej strony skarżący wskazuje, iż Sąd odwoławczy nie uzasadnił, dlaczego oddalił wnioski dowodowe, a z drugiej strony, dlaczego tych wniosków w ogóle nie dopuścił. Wskazać wypada, że uzasadnienie oddalenia wniosków dowodowych, o których pisze skarżący nastąpiło w toku przewodu sądowego odrębnym postanowieniem, zatem nie było konieczności tej okoliczności omawiać po raz kolejny w samym uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego.

Z kolei w przedmiocie rzekomego naruszenia art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. (s. 8) kasacja nie zawiera żadnego merytorycznego uzasadnienia, zatem nie jest możliwe odniesienie się do nich przez Sąd Najwyższy.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

